

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Η'

4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1930

ΔΡΙΘ. 40

ΔΙΑ ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

Ἄλλεπάλληλα ἀνακοινωθέντα τῶν ἡμερῶν τούτων ἐκ τοῦ Βατικανοῦ, ἔχουσι προφανῶς τὴν προέλευσίν των ἐκ τῶν οὐνιτικῶν κύκλων τῶν Ἀθηνῶν, τὸ δὲ τελευταῖον ἀνακοινωθὲν εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον εἰλημμένον ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Ἐπισκόπου Θεοδορουπόλεως Γεωργίου Χαλαβατζῆ, δημοσιευθείσης ἐν τῇ ἐν Ρώμῃ ἐσχάτως ἐκδοθέντι τόμῳ τῇ περιέχοντι τὴν μεταξὺ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ αὐτοῦ διαμειφθεῖσαν ἀλληλογραφίαν.

Ἐπειδὴ δὲ γίνεται καὶ πάλιν ἐν τῇ ἀνακοινωθέντι τούτῳ μνεία τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, κατὰ τὰς ἀνακριβεῖς τῶν οὐνιτῶν ἐμπνεύσεις, εἶνε ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν διετύπωσε κατηγορίας «κατὰ τῶν καθολικῶν ἰδρυμάτων» ἀλλὰ κατὰ τῆς οὐνιτικῆς προπαγάνδας, ἐπὶ τῇ δάσει γεγονότων καὶ μαρτυριῶν προσηλυτισθέντων καὶ εἶτα ἀποσκιρτησάντων προσώπων. Εἶνε ἀνακριδὲς τὸ λεγόμενον ἐν τῇ ἀνακοινωθέντι ὅτι τὰ «Δικαστήρια διεπίστωσαν ὅτι αἱ κατηγορίαι ἦσαν ἀσύστατοι», διότι τὰ Δικαστήρια δὲν ἀπεφάνθησαν εἰσέτι, νέαι δὲ κατηγορίαι διετυπώθησαν παρ' ἄλλων καὶ νέαι διεξάγονται ἀνακρίσεις.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δὲν εἶνε θεαίως εὐχάριστος ἐν τῇ Βατικανῷ καὶ σήμερον ἐξουδριζεται ὡς schismatique, ἐνῶ ἄλλοτε δὲν ἐσημειούτο τὸ ὄνομα του ἄνευ τοῦ χαρακτηρισμοῦ le savant Archevêque. Ἀλλὰ πᾶς Ἕλλην ὀρθόδοξος Ἱεράρχης, ἀξίος τῆς ἀποστολῆς του, δὲν ἠδύνατο ν' ἀφίσῃ ἀδιαμαρτύρητον τὴν αἰφνγηδίαν ἐμφάνισιν καὶ ἐγκαθιδρυσίν τῶν οὐνιτῶν ἐν μέσαις Ἀθήναις καὶ τὰς ἤκιστα χριστιανικὰς τῶν ἐνεργείας πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῆς δυστυχίας τῶν προσφύγων καὶ προσηλυτισμὸν αὐτῶν εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν. Ἐὰν δὲ πράγματι «ἀπὸ πενταετίας ὁ Ἕλληνικὸς θρησκευτικὸς καὶ πολιτικὸς τύπος ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν καθολικῶν», τοῦτο ὀφείλεται εἰς τοὺς οὐνίτας τοὺς ἐν ὀνόματι τοῦ «καθολικισμοῦ» καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ὀρθοδοξίας ἐργαζομένους. Θὰ ἤρουν καὶ μόνον τὰ πρόσφατα γεγονότα τῆς σκανδαλώδους ἐπεμβάσεως τῶν οὐνιτῶν εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἕλληνικὴν παροικίαν τῆς Λυῶν ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Ἕλληνικοῦ τύπου καὶ τῆς Ἕλληνικῆς κοινωνίας.

Πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν οὐνιτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀρθόδοξοι καὶ λατῖνοι ἔζων ἐν ὁμοιοῖα καὶ ἀμοιβαίῳ

σεδασμῷ. Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν οὐνιτῶν, ἤρξαντο αἱ προστριβαὶ καὶ ἀνωμαλῖαι. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι πανταχοῦ ὅπου ἐγκατεστάθησαν οὐνίται προυκλήθησαν ἀνωμαλῖαι καὶ ταραχαὶ καὶ ἐμφύλιοι σπαραγμοί, ὡς ἐν ταῖς Ρωσικαῖς Ἐπαρχίαις τῆς Πολωνίας, ἐν Συρίᾳ, ἐν Ρουμανίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐν Κων)πόλει ἀνεστάτωσαν τὴν Ἕλληνικὴν κοινωνίαν διὰ θρασυτάτων προπαγανδιστικῶν ἐνεργειῶν, ἠνάγκασαν δὲ τὸν ἀείμνηστον Πατριάρχην Ἰωακείμ Γ' νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῶν διὰ δριμυτάτης Ἐγκυκλίου, ἐν τῇ ὁποίᾳ τοὺς ὠνόμαξε «προβατοσχήμεους λύκους».

Εἰς τὰ ἀνακοινωθέντα τοῦ Βατικανοῦ ὡς ἐπιχείρημα «διωγμοῦ τῶν καθολικῶν ἐν Ἑλλάδι» φέρεται τὸ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις προέβη εἰς μέτρα ἐναντίον τῶν οὐνιτῶν. Ἀλλὰ τὰ μέτρα ταῦτα, ὀφειλόμενα εἰς τὰς ἀποδεδειγμένας προπαγανδιστικὰς ἐνεργείας τῶν οὐνιτῶν, εἶνε ἄσχετα πρὸς τὸ γενικὸν μέτρον κατὰ τῶν ξένων Σχολείων, εἰς ὃ προέβη λίαν ἀξιεπίνως ἡ Κυβέρνησις ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτῆς ὅπως οἱ Ἕλληνοπαῖδες τὴν πρώτην δημοτικὴν των παιδευσιν λαμβάνουσιν εἰς ἀκραιφνῶς Ἕλληνικὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα. Τὸ μέτρον λοιπὸν τοῦτο εἶνε ἄσχετον πρὸς τοὺς οὐνίτας.

Τὸ ἀληθὲς δὲ εἶνε τοῦτο· ὅτι ἡ σκανδαλώδης διαγωγή τῶν οὐνιτῶν προὐκάλεσεν, ὡς εἴπομεν, προστριβὰς μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ λατίνων ἐν Ἑλλάδι, αἱ προστριβαὶ δὲ καὶ ἀνωμαλῖαι δὲν θὰ παύσωσιν, ἐφ' ὅσον θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ μετημπετισμένοι εἰς ὀρθόδοξους οὐνίται. Ἄς μὴ ἀπατάται τὸ Βατικανόν· ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν θὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς οὐνίας, ἀλλὰ διὰ τῆς εἰλικρινοῦς συνεννοήσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΤΟ ΕΝ ΒΕΡΝΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἀπὸ 6—12 Σεπτεμβρίου συνήλθεν ἐν Βέρνη ἡ δευτέρα Ost-Westliche Theologen-Konferenz ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σ. ἐπισκόπου τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ Παλατοκαθολικῶν καὶ καθηγητοῦ τοῦ ἐν Βέρνη πανεπιστημίου κ. Adolph Küry. Καὶ τὸ συνέδριον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ παρῶν ἐν Νυβισσὸδ τῆς Σερβίας, ὁργανώθη ὑπὸ τῆς ἐν Στοκχόλμῃ τῷ 1925 ἰδρυθείσης Theologen Kommission, ἀποσκοπούσης πρὸς τοῖς ἄλλοις «τὴν ὁργάνωσιν συνεδρίων, ἐν οἷς ἀντιπρόσωποι διαφόρων ἐκκλησιῶν καὶ λαῶν διὰ τῆς συντόνου διαπραγματεύσεως σπουδαίων ζητημάτων γνωρίζονται προσωπικῶς καὶ θεολογικῶς, διὰ δὲ τῆς

ἀδελφικῆς ἐπικοινωνίας ἐπιδιώκουσιν ἀμοιβαίως τὴν ἐαυτῶν πνευματικὴν πρόαγωγὴν». Τοῦ συνεδρίου μετέσχον ὡς τακτικὰ μέλη 18 θεολόγοι 10 διαφόρων ἔθνικότητων, ἐξ ὧν οἱ 16 ἦσαν καθηγηταὶ πανεπιστημίων, εἰς ὑφηγητῆς καὶ εἰς ἱερεῖς. Τὴν ἀντιπροεδρίαν εἶχε καὶ ἤσκησε καὶ ἐφέτος λίαν ἐπιτυχῶς ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Theologen Kommission, ἡ ψυχὴ αὐτῆς, ὁ ἐν Heidelberg καθηγητῆς κ. Martin Dibelius. Τὰς ἐργασίας ὅμως τοῦ συνεδρίου παρεκολούθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριῶν τῆς πανεπιστημιακῆς συγκλήτου εἴτε ἐν μέρῃ εἴτε καθόλου καὶ ὁ σεβ. ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης Söderblom, ὁ πατὴρ τῆς στοχολομίας κινήσεως, ὁ καθηγητῆς Ad Deissmann, πρόεδρος τῆς Theologen Kommission, πολλοὶ τῶν καθηγητῶν τῆς θεολογίας ἐν Βέρνη καὶ ἄλλοι. Αἱ ἀνακοινώσεις καὶ συζητήσεις διεξήχθησαν γερμανιστὶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον), ἀγγλιστὶ καὶ γαλλιστὶ, μεταφράζοντος τοῦ κ. Banhofer (Sozialwissenschaftliches Institut, Genf). Γενικὸν θέμα ἦτο ἡ πρὸς Ἐφρασίους ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐπιστολὴ εἶχε καταμετρηθῆ εἰς τὰ ἐξῆς μερικώτερα θέματα: 1. Ἡ ἰδιορρυθμία τῆς ἐπιστολῆς (καθηγ. Michaelis, Bern). 2. Τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας καὶ ἡ πραγματοποίησις αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βάσει Ἐφρσ. α' 3—β' 10, (Παλαιοκαθολ. καθηγ. Gaugler, Bern καὶ καθηγ. Vas. Gheorghiu, Czernowitz). 3. Ἡ ἐνότης τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ βάσει Ἐφρσ. β' 11—β' 22, (καθηγ. D. Stefanovits, Belgrad). 4. Ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τῇ βάσει Ἐφρσ. γ' 1—21 (Principal L. Pass, καθηγ. τοῦ Chichester Theological College). 5. Ἡ διακονία ὡς ἐκφρασις τῆς ἐνοτητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῇ βάσει Ἐφρ. δ' 1—16 (Fr. Lieb, τοῦ ἐν Βόννῃ πανεπιστημίου, ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ Orient und Occident, καὶ Π. Μπρατσιώτης). 6. Ὁ χριστιανικὸς βίος ἐπὶ τῇ βάσει Ἐφρ. ε' 17—ζ' 9 (Dibelius, Clavier καὶ ὁ Ρώσος Arseniew). 7. Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ βάσει Ἐφρσ. ε' 25—32. (N. Glubokowsky, ὁν κωλυθέντα ἀνεπλήρωσεν ὁ κ. St. Zankow, ὅστις καὶ ἀνέγνωσε τὴν ἀνακοινωσίν του, K. L. Schmidt, καθηγητῆς ἐν Bonn καὶ ἐκδότης τῶν Theolog. Blätter, καὶ W. Howard τοῦ Handsworth College). 8. Ὁ ἀγὼν τοῦ χριστιανοῦ ἐπὶ τῇ βάσει Ἐφρσ. ζ' 10—20 (H. Neander, Esthuna Σουηδίας). 9. Τὰ συμπεράσματα τῶν συζητήσεων τοῦ συνεδρίου (Καθηγ. Odenwald, Heidelberg).

Αἱ συζητήσεις, παρὰ τὴν ὀξείαν ἐπίνοιαν ἀνιύθειαν γνωμῶν τῶν μελῶν, διεξήχθησαν ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ λεπτότητος ἀρμοζούσης εἰς ἐπιστήμονας καὶ δὴ θεολόγους. Ὡς δὲ συνέβη καὶ ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Νοβισάδ, δὲν ἐλύθησαν μὲν τὰ ἐπὶ τάπητος τεθέντα ποικίλα προβλήματα, ἐτέθησαν δ' ὅμως ἐν ἐξαίρω κατ' ἐκάστην ἐργασίᾳ ὑπὸ τὸ φῶς πολυμερούς ἐρευνῆς, ἐξ ἧς οὐδεὶς τῶν συμμετασχόντων ἐξῆλθεν ὠφελείας ἀμοιρος. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐδόθη καὶ πάλιν ἡ εὐκαιρία εἰς μὲν τοὺς ἐν τῇ Δύσει θεολόγους ὅπως γνωρίσωσι κάλλιον τοὺς ἀνατολικούς θεολόγους καὶ τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν, εἰς τούτους δὲ ὅπως πληροφορηθῶσι κάλλιον καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ συγ-

χρόνῳ ἅμα δὲ καὶ ἐσπερίῳ θεολογίᾳ, καὶ μάλιστα τῇ γερμανικῇ, ἐπικρατουσῶν τάσεων, τάσεων προσανατολισμοῦ πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς ἐκκλησίας καὶ συντόνου καλλιεργείας τοῦ συστηματικοῦ κλάδου τῆς θεολογίας καὶ μάλιστα τῆς δογματικῆς. Ἰδιαιτέρως δὲ οἱ ὀρθόδοξοι θεολόγοι ηὔτύχησαν καὶ πάλιν νὰ γνωρίσωσιν ἐγγύτερον ὄχι μόνον ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ τοὺς παλαιοκαθολικοὺς συναδέλφους των, καὶ νὰ συναισθανθῶσι βαθύτερον τὴν ἀνάγκην τῆς συχνότερας ἐπικοινωνίας αὐτῶν.

Τὴν ἐσπέραν τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ συνεδρίου ἐγένετο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Δημαρχείου τῆς Βέρνης δημοσία συνάθροισις, καθ' ἣν ἐνώπιον πολυπληθεστάτου ἀκροατηρίου μετὰ εἰσαγωγικῆν προσφώνησιν τοῦ κ. Deissmann ὁμίλησαν εὐγλωττως οἱ Ρώσοι θεολόγοι. Bulgakoff καὶ Arseniew περὶ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σουηδίας περὶ τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως. Τὴν δ' ἐσπέραν τῆς θῆς Σεπτεμβρίου ὁμίλησαν ἐν στενῷ κύκλῳ περὶ τοῦ λεγομένου φυσικοῦ δικαίου (Naturrecht) ἐν τῇ νεωτέρᾳ κοινωνιολογίᾳ ὁ κ. Banhofer, παρισταμένον καὶ τοῦ ἐν Βερνῇ παρεπιδημοῦντος γνωστοῦ ἀρχηγοῦ τῆς διαλεκτικῆς θεολογίας καθηγητοῦ Karl Barth, ὅστις μετέσχε καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης συζητήσεως. Τὴν δ' ἐπομένην, ἡμέραν Κυριακὴν, μετὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν των ἐν τῷ παλαιοκαθολικῷ ναῷ, ἐνθα ἐχοροστάτησε καὶ ὁμίλησαν ἐπικαίρως αὐτὸς ὁ σεβ. εἰσκόπος Küry, τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου ὀδηγούμενα ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Συνόδου τῶν παλαιοκαθολικῶν ἐπεσκέφθησαν δι' αὐτοκινήτων διαφόρους παλαιοκαθολικὰς κοινότητας ἐν τῷ καντονίῳ τοῦ Solothurn. Οἱ ὀρθόδοξοι μετ' εὐχαριστήσεως διεπίστωσαν κατὰ τὸν ἐν Βέρνην ἐκκλησιαστικὸν των, ὅτι ἀπηλαίφθη ἐκ τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως τῶν παλαιοκαθολικῶν τὸ filioque, οὐ τόσον στερεῶς εἶχοντο κατὰ τὰς μετὰ τῶν ὀρθόδοξων συζητήσεις των οἱ παλαιότεροι παλαιοκαθολικοί. Κατὰ τὴν δ' ἀρχαίαν τοῦ συνεδρίου τὰ μέλη αὐτοῦ ἐφιλοξενήθησαν ὑπὸ τοῦ σεβ. ἐπισκόπου Küry ἐν τῷ θαυμασίῳ Diakonissenhaus, περὶ οὗ ἐγράφησαν τὰ δέοντα ἐν τῇ «Ιερῶί» τῆς 27 π.μ. Πολλοὶ δὲ περιποιήσεις ἐπεδαψιλεύθησαν εἰς τοὺς συνέδρους ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν παλαιοκαθολικῶν ὡς καὶ τῆς τῶν διαμαρτυρομένων τῆς Βέρνης, ὑπὸ τῆς διαμαρτυρομένης θεολογικῆς σχολῆς αὐτῆς, ἐπὶ δὲ καὶ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ καντονίου καὶ τοῦ δήμου τῆς Βέρνης.

Τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ τοῦ θεολογικοῦ συνεδρίου τῆς Βέρνης, ὡς συνέβη καὶ πέρυσι, θέλουσι δημοσιευθῆ ἐν τῷ νοεμβριανῷ τεύχει τῶν Theologische Blätter.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ γ' διεθνὲς θεολογικὸν συνέδριον ἐξεφράσθη ὁμοφώνως ἡ εὐχὴ ἐν τε τῷ οἰκουμενικῷ συμβουλίῳ τοῦ Chexbres καὶ ἐν τῷ συνεδρίῳ τῆς Βέρνης, ὅπως συναεθῆ τοῦτο κατὰ τὴν ἀνοιξίν τοῦ 1932 ἐν Ἀθήναις. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ εὐχὴ αὕτη, ἧς ἡ πραγματοποίησις θὰ περαιοῖται τιμὴν καὶ ὠφέλειαν εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν, θέλει ἀξιοθῆ ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ λύσις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος Ἀμερικῆς.

Εἶναι λίαν εὐχάριστον τὸ γεγονός ὅτι μετὰ τὰς καταβληθείσας προσπάθειας Ἰδίως ὑπὸ τοῦ Σεβ. Κορνηλίου Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου καὶ τῆς ἐπιδειχθείσας ἐκ μέρους τοῦ πρώην Ἀμερικῆς Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάντου σύνθεσιν καὶ αὐτοθυσίαν ἐπῆλθε πλήρης διευθετήσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος Ἀμερικῆς ὡς ἤδη ἠγγείλαμεν. Τῇ 12 Σεπτεμβρίου ἐδημοσιεύθη τὸ ἐξῆς ἀνακοινωθὲν εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας Νέας Ῥώκης:

Ἐυχάριστος ἀνακοινούμεν ὅτι κατόπιν ἐπελευθέρωσης συνεννοήσεως ἡμῶν, διηρηθηδὴ ὀριστικῶς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα, ἀναγνωρισθείσης ἀμφοτέρωθεν τῆς ἀνάγκης, ὅπως, χάριν τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τῆς ὁμογενείας, προσέλθωμεν εἰς ἀδελφικὴν συνεργασίαν, ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ εἰρήνης Κυρίου, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς νέας Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, προστοιμάζοντες καὶ ὑποβοηθοῦντες οὕτω, κατὰ καθήκον ἱερὸν ἐπιβαλλόμενον εἰς πάντας, τὸ βαρὺ ἔργον τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, Σεβασμιωτάτου κ. Ἀθηναγόρα.

Χαίροντες ἐπὶ τῷ συντελεσθέντι ἔργῳ εὐλογοῦμεν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ ἀπευθύνομεν πατρικὴν εὐχὴν ὅπως πάντες, Κληρὸς καὶ Λαός, ἠνωμένοι συντρέξωσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς πιστὰ τέκνα Αὐτῆς, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ μέλλοντος τῆς ὁμογενείας καὶ κατ' ἐξοχὴν τῆς νέας γενεᾶς.

Ἐπιμεθεὶς δὲ βέβαιοι ὅτι τοιαύτη ὁμόθυμος σύμπραξις Ἐκκλησίας καὶ Λαοῦ θὰ ἀποφέρῃ τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἐπόθησεν ἡ πατρικὴ ἡμῶν ψυχὴ καὶ τὰ ὁποῖα θὰ χαρίσων εἰς ἡμᾶς, ἀπερχομένους μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Πατρῴαν Γῆν, εὐτυχεῖς στιγμὰς βαθυτάτης εὐχαριστήσεως.

Ἐν Νέῳ Ὑόρκῃ τῇ 12ῃ Σεπτεμβρίου 1930.

Ὁ Πατριάρχικὸς Ἐξάρχος Ὁ πρώην Ἀμερικῆς
Ο ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἡ πρόληψις τῶν γεννήσεων.

Ὁ κ. Ἀπ. Δοξιάδης ἐν τοῖς ὑπὸ τὸν τίτλον «Βιολογία καὶ Ἐκκλησία» ἀρθροῖς του, ὧν ἐμνήσθημεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας», διατρίβει, μάλιστα ἐκτενέστερον, καὶ περὶ τὸ ζήτημα τῆς προλήψεως τῆς γονιμοποιήσεως, ἥτοι τῆς τεχνητῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας, τὸ ὁποῖον τὸ τοῦ Λάμπεθ συνέδριον κατέστησεν ὑποκείμενον Ἰδίας ἐρεύνης καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου ἐξήνεγκεν ὀρισμένην ἀπόφασιν. Τὸν ἀρθρογράφον ὁμως δὲν ἐνδιαφέρει ἡ ἀπόφασις αὐτῆ καθ' ἑαυτήν, ἐφ' ὅσον, ὡς λέγει, ὀλίγοιτοι εἶνε σήμερον οἱ θεωροῦντες ὡς ἀμάρτημα τὴν πρόληψιν τῆς γονιμοποιήσεως καὶ ἀναμένοντες ἀφῆσιν ἀπὸ τὸ συνέδριον τῶν Ἐπισκόπων· διότι «αἱ μὲν μορφωμένοι τάξεις καὶ ἄνευ συγχωροχάστου λαμβάνουν τὰ μέτρα τους... αἱ δὲ κατώτεραι τάξεις πιεζόμεναι ἀπὸ τὴν ἀνάγκην δὲν ὑπολογίζουσι εἰς τὴν χριστιανικότητα τῶν μέσων, ἀλλ' εἰς τὸ δυνατόν τῆς ἐφαρμογῆς». Δὲν ἔχουσι,

λοιπόν, διὰ τὸν ἀρθρογράφον πρακτικὴν σημασίαν αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις τοῦ ἀγγλικανικοῦ συνεδρίου. Ὅτι ἐνδιαφέρει αὐτὸν καὶ ἔχει δι' αὐτὸν «σημασίαν μεγίστην», εἶνε ὅτι ἡ ἀπόφασις ἐπισκόπων περὶ τοιοῦτου ζητήματος τολμηροῦ, ὡς εἶνε τὸ τῆς τεχνητῆς προλήψεως τῶν γεννήσεων, μαρτυρεῖ «τὸ ἀνακαινιστικὸν πνεῦμα ποῦ κυριαρχεῖ καὶ μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σύγχρονου αὐτῶν νοοτροπίας». Καὶ ταῦτα λέγει προφανῶς ἰφ' ὃ πνεῦμα ἔγραψε καὶ τὰ ἄλλα, ἥτοι ἵνα δι' ἐμῆς ὑπαιτιοῦ μωμφθῆ τῆς ὀρθοδόξου ἱεραρχίας ἐπὶ ἀναχρονισμῶ, ἐφ' ὅσον, μὴ συγχρονηζομένη πρὸς τὰ «φλέγοντα» ζητήματα, ἐμφανίζεται ἀπεξωμένη τῆς περὶ αὐτὴν ζωῆς. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἵνα, μεθ' ὅλων ἐκεῖνων «οἱ ὅποιοι ἀναγνωρίζουν τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην, ὅπως ἐγώ, τῆς διατηρήσεως τῆς θρησκείας μας ὡς τῆς μόνης σήμερον ἠθικῆς ἀρχῆς» ὁ ἀρθρογράφος συνευχηθῆ «τέτοια διδάγματα, ἴσως τολμηρά, ἴσως πολὺ νεωτεριστικά, νὰ ἀρχίσουν νὰ εἰσχωροῦν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀρχηγῶν, διότι πιστεύουν ὅτι μία θρησκεία συγχρονισμένην ἀποτινάσσουσα τοὺς τύπους καὶ ζητοῦσα τὴν οὐσίαν, θὰ δυνηθῆ διὰ τῆς ἐπικρατήσεώς της νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν καλλιτέρευσιν τῆς τύχης τῶν σημερινῶν καὶ μελλοντικῶν γενεῶν». Ὁ δὲ διὰ τὸ «ἀνακαινιστικὸν πνεύματος» συγχρονισμὸς οὗτος τῶν ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων ἐγκεῖται, κατὰ τὸν κ. Δ., ἐν τούτῳ, ὅτι οὗτοι, ἐγκύψαντες εἰς τὴν μελέτην τῆς Βιολογίας, «δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐγερθῶν ὑπερασπισταὶ τῶν συγχρόνων ἰδεῶν, νὰ ἀποτινάξωσιν τὸν ζυγὸν τῶν παραδόσεων καὶ νὰ βροντοφωνήσωσιν ὅτι δὲν εἰμπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ μένῃ ἀμέτοχος εἰς τοὺς ἀγῶνας ποῦ διεξάγονται σήμερον καὶ νὰ ἀγνοήσῃ τὰ βάρη τὰ ἀνθρώπινα.. Ἀνεγνώρισαν ὅτι.. διὰ τὴν εὐδαμονίαν τῶν λαῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σταματήσωσιν οὔτε πρὸ τῶν μέτρων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἴσως ἀντίκεινται μὲν πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε εἰωθότα, δικαιολογοῦνται ὁμως πληρέστατα ἐπισημονικῶς. Αἱ φυσικαὶ Ἐπιστήμαι, αἱ ὁποῖαι ἔτι-τώρα ἐθεωροῦντο ἔθρικαι πρὸς τὴν θρησκείαν, ἡ Βιολογία Ἰδίως, κατέστη καὶ ἐδῶ ὁ σύντροφος τῆς ἐκκλησίας.. Καὶ ἡ θρησκεία ἐναγκαλισθεῖσα τὴν Βιολογίαν ἐθριάμβευσε..».

Ἄλλ' ὁ ἀρθρογράφος, ἐν τῇ προσπάθειά του νὰ καταβιάσῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰς «βιολογικὰς» τοῦ ἐποψείας, εἰς μεγάλην σύγχυσιν περιπίπτει, μεγάλην δὲ προδίδει ἄνοιαν τῆς χριστιανικῆς ποιητικότητος. Πρῶτον μὲν διότι ἡ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ τεχνητοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων ἀφορῶσα ἀπόφασις τοῦ συνεδρίου τοῦ Λάμπεθ οὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν Βιολογίαν—ὥστε μάλιστα καὶ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῆ (!)—καὶ πρὸς τὰ «ἐπιστημονικῶς δικαιολογούμενα μέτρα», περιοριζομένη, κατ' ἀρχὴν, εἰς τὸ αὐστηρῶς χριστιανικὸν ἠθικὸν ἰδεῶδες. Δεύτερον δὲ κακῶς χαρακτηρίζεται ὁ Χριστιανισμὸς ὡς «ἔως τώρα» ἐμβλέπων ἐχθρὸν εἰς τὰς θετικὰς Ἐπιστήμας, καὶ μάλιστα τὴν Βιολογίαν.

Διότι ἰδού πῶς εἶνε διατετυπωμένη ἡ περιβόητος καταστάσις 15ῃ παράγραφος τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου, ἡ πραγματευομένη περὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων: «Ὅπου ὑπάρχει σαφῶς αἰσθητὴ ἠθι-

κῆ ὑποχρέωσις περιορισμοῦ ἢ ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας. ἡ μέθοδος δέον νὰ καθορίζηται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν. Ἡ πρώτη καὶ προφανῆς μέθοδος εἶνε ἡ τελεία ἀποχὴ ἀπὸ τῆς συζυγικῆς σχέσεως (ἐφ' ὅσον εἶνε τοῦτο ἀναγκαῖον) ἐν ζωῇ πειθαρχουμένη εἰς αὐτοέλεγχον τῇ βοήθειᾳ τῆς δυνάμεως τοῦ ἁγ. Πνεύματος. Οὐχ ἦττον καθ' ἃς περιπτώσεις ὑφίσταται σαφῶς αἰσθητὴ ἠθικὴ ὑποχρέωσις περιορισμοῦ ἢ ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας καὶ ἠθικῶς ὑγιῆς λόγος ἀποφυγῆς τῆς πλήρους ἀποχῆς, τὸ Συνέδριον δέχεται ὅτι δύναται νὰ γένηται χρῆσις ἄλλων μεθόδων ἐπὶ τὸν ὅρον ὅπως αὕτη συμβιβάζεται πρὸς τὰς αὐτὰς χριστιανικὰς ἀρχάς. Τὸ συνέδριον καταδικάζει αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν οἰωδῆποτε ἄλλων μεθόδων προλήψεως τῶν γεννήσεων ἐξ ἐλαττηρίων ἐγωισμοῦ, τριφῆς ἢ ἀπλῆς ἀνέσεως».

Ἐὰν παρίδωμεν πρὸς στιγμήν αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονός τῆς εἰς τὰ θέματα τοῦ συνεδρίου συναριθμήσεως καὶ τοῦ ζητήματος τοῦ νεομαλθουσιανισμοῦ, οὐδαμῶς τῆς περὶ αὐτοῦ ἀποφάσεως ἐμβλέπομεν ἐνστερνισμὸν μέτρων «ἀντικειμένων μὲν, ὡς λέγει ὁ ἀρθρογράφος, πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε εἰωθότα, δικαιολογούμενων δὲ πληρέστατα ἐπιστημονικῶς» καὶ «ὑπεράσπισιν τῶν συγχρόνων ἰδεῶν», κατ' ἀκολουθίαν δὲ τὸν καινοτόμον ἐκείνον «ἀναγκαλίσμὸν τῆς Βιολογίας ὑπὸ τῆς θρησκείας». Ἀποδείξεις τούτου εἶνε καὶ ὅσα σχετικὰ πρὸς τὸ θέμα τοῦ 15ου ἀρθρου διατυπώνονται ἐν ταῖς παραγράφοις 16, 17 καὶ 18 τῶν ἀποφάσεων. Μετὰ τὴν διαδηλώσιν δὴλα δὴ τῆς ἀποτροφῆς τοῦ συνεδρίου πρὸς τὴν ἐγκληματικὴν πράξιν τῆς ἐκτρώσεως, ἐν τῇ § 17 λέγονται τὰ ἀκόλουθα: «Τὸ συνέδριον, καίπερ δεχόμενον ὅτι οικονομικοὶ λόγοι ἀποτελοῦσι σοβαρὸν παρόντα τῆς καταστάσεως (δὴλ. τῶν ἐκτρώσεων), καταδικάζει ὅμως τὴν εἰσηγουμένην τὸν περιορισμὸν τῶν γεννήσεων προπαγάνδαν ὡς διέξοδον ἀπὸ τῶν δυσαρέστον κοινωνικῶν καὶ οικονομικῶν συνθηκῶν, αἰτῶν δέον νὰ μεταβληθῶσι διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς χριστιανικῆς κοινῆς γνώμης» ἐν δὲ τῇ § 18, ἐνθα διαπιστοῦται ἡ εὐρεία χρῆσις τῶν τεχνητῶν προληπτικῶν τῆς συλλήψεως μέσων ὑπὸ τῶν μὴ νομίμως συνέξευγμένων καὶ ἢ πληθύνει τῶν παρανόμων συμβιώσεων ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς ἐλαττώσεως τοῦ φόβου τῶν συνεπειῶν τῶν, τὸ συνέδριον συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς νομοθετικῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἐλευθέρως πωλήσεως καὶ τῆς ἀπεριορίστου διαφημίσεως τῶν προληπτικῶν τῆς συλλήψεως μέτρων καὶ ὑπὲρ καθορισμοῦ ρητῶν ἀπαγορεύσεων τῆς ἀγορᾶς τῶν.

Ἄγνεε ὅμως ὁ ἀρθρογράφος τὰ δύο ταῦτα: τὸ μὲν τὴν, μεθ' ὅλην τὴν προσεκτικὴν συντηρητικότητά τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἀπεφάσεως, ὀργίλην ἐξέγερσιν τῆς κοινῆς ἐν Ἀγγλίᾳ γνώμης κατὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἐπισκόπων, εἰς ἣν ἡ ἀπόφασις ὀφείλεται, τὸ δὲ ὅτι ἡ Βιολογία δὲν δύναται νὰ ἦνε γνώμων τῆς ἠθικῆς ἀληθείας. Θὰ ἀπηγγέλλοτο τόμος τῆς «Ἐκκλησίας» ὀλοκλήρου διὰ νὰ περιλάβῃ τὰ εἰς βάρος τῶν ἐπισκόπων τούτων δυσμενέστατα σχόλια τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὴν δημοσίαν ἀγγλικὴν γνώμην τύπου. Τοῦτο βεβαίως θὰ ἔπρεπε ν' ἀναμένηται—ὡς ἄλλως τε πρὸς βλάβην καὶ εἰ «Ἐκκλησ. Καιροί» τοῦ Λονδίνου, καθ' ἃ ἀνέφερον ἢ περὶ τοῦ συνεδρίου τοῦ Δ' ἁμ-

πεθ' ἀνταπόκρισις ἡμῶν ἐκ Λονδίνου,—δεδομένου ὄντος ὅτι, μηδενὸς ὀρθέντος ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ συνεδρίου κριτηρίου τῶν περιπτώσεων τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς χρήσεως μέσων προλήψεως τῆς συλλήψεως «συμβ. βλαβερῶν πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἀρχάς», εὐνόητον ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ περὶ αὐτῶν κρίσις ἐπαφίεται εἰς τὴν ὑποκειμενικὴν ἐκάστου ἀντίληψιν, ἀνοίγεται θύρα ἀπεριορίστον καταχρήσεων διὰ καταστρατηγήσεως τῶν ἠθικῶν χριστιανικῶν γνώμωνων, μέγιστοι δ' ἐπακολουθῶσαι οἱ κίνδυνοι. Ἐπὶ τούτου ἀκριβῶς τοῦ σημείου ἀτελεύτητα ἐδημοσιεύθησαν σχόλια, τινὰ τῶν ὁποίων διακρίνονται διὰ τὴν ἀπροκαλύπτωσιν σκληρὰν τῶν γυνωπότητα, οἷον τὸ ἀκόλουθον: «Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ νεηθῆ διατὶ ἢ πορνεία νὰ ἦνε ὀλιγώτερον πορνεία ἐκ τοῦ ὅτι τὸ «πορνείον» * εἶνε ὁ συζυγικὸς κοιτῶν, ἢ δὲ παίζουσα τὸν ρόλον τῆς πόρνῆς εἶνε ἡ σύζυγος». «Ποῖον θὰ ἦνε τὸ κριτήριον τῆς ἠθικότητος τῶν προληπτικῶν τῆς γεννήσεως μέτρων; Ὁ λατρός; Οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ λατοὶ δυνατόν πάντοτε νὰ εὐρίσκωνται καὶ νὰ μᾶς ὑποδεικνύωσιν εὐκόλον δρόμον ἔξω τοῦ πειρασμοῦ ὑπάσχουν πολλαὶ ψευδ-πιστημονικαὶ λύσεις ὅλων αὐτῶν τῶν προβλημάτων, χριστιανικὴ λύσις ὅμως μόνον μία ὑπάρχει. . . Ἐχομεν ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας νὰ μᾶς διδάσκῃ τὰς χριστιανικὰς ἀρχάς. . .». «Πρώτην φοράν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας σύνοδος ὀλοκλήρου ἐπισκόπων ἀπεφάσισεν ὅτι ἡ πρόληψις τῶν γεννήσεων δὲν εἶνε πάντοτε ἀναγκαῖα βλαπτικῆ. . .». «Ἡ ἀπόφασις τοῦ συνεδρίου εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνος εἰς τὰς ἀρχάς τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς. Διότι ἀπᾶς γενόμενον δεκτοῦ ὅτι ὑπάρχουσι περιπτώσεις δικαιολογούσαι τὴν χρησιμοποίησιν προληπτικῶν τῆς γεννήσεως μέσων, ἡ γενικὴ καὶ ἀόριστος παραπομπὴ εἰς τὰς χριστιανικὰς ἀρχάς, ἀφήνουσα τοὺς χριστιανὺς ἄνευ ἀσφαλούς καθοδηγήσεως, ἀνοίγει τὴν θύραν πάντοτε εἰς δικαιολογίαν φανταστικῆς καὶ ἀποδεικνύεται ἡ χειροτέρα λύσις τοῦ ζητήματος, διότι, ἀπλούστατα, ἀποτελεῖ ἀδύνατον λύσιν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ αὐτῆς ἐφαρμογῇ. . .». «Τὸ Δ' ἁμπεθ κατήνεγκε μοιραῖον πλήγμα κατὰ τοῦ γάμου, τῆς τεκνογονίας, τῆς οικογενείας, τῆς ἠθικῆς, διανοίξων τὸν δρόμον πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν τῆς φυλῆς, διότι ἡ «ἠμειωμένη» ἐξάρσις ἀσφαλῶς θὰ ἀποβῇ γενικὸς κακὸς νομῶς. . .». «Ἐν γένει δ' αἱ κρίσεις πάντοι συμπτῶσιν εἰς τὸ ὅτι διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως τῆς πλειοψηφίας τοῦ συνεδρίου διεσεισθῆ ἡ ὅλη βᾶσις τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς καὶ παρορανεύεται ἐν κοινωνικῶν νέοπλάσμα. ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν θὰ ἔχη θέσιν ἡ ὅλη περὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς χριστιανικὴ ἀντίληψις. Ἄλλ' ἐὰν τηλικαύτη κατὰ τοῦ συνεδρίου ἐξέγερσις ἐσημειώθη—καὶ ἐξασκολουθῆ ἔτι—ἐν τῇ κοινῇ τῆς Ἀγγλίας γνώμῃ, τί θὰ συνέβαιεν ἐν τῷ πολλῷ ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμένῳ ἑλληνικῷ λαῷ ἐὰν τοσούτον «συγχρονισμὸν» ἐπιχειρῆι νὰ ἐφαρμόσῃ ἢ ἡμετέρα Ἐκκλησία τοιαῦτα ζητήματα πραγματευομένη καὶ τοιαῦτα δίδουσα λύσεις, ὡς εἴθε ὁ φύλος τῆς «θρησκευτικῆς συμμορφώσεως πρὸς τὴν σύγχρονον ἐπιστήμη» εἰσηγητῆς τοῦ τεχνητοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων»;

* Ἡ λέξις κατατίθεται ἐν τῷ ἀγγλικῷ καινῷ εὐαγγελίῳ.

Κάν ἔτι γείνη δακτὸν ὅτι ὁ περιορισμὸς τῶν γεννήσεων εἶνε τῆς ἐπιστήμης—τῆς Βιολογίας, λέγει ὁ ἀρθρογράφος—ἀξίωσις (ἐνῶ δὲν εἶνε), οὐδεμία ἐπιστήμη δύναται νὰ ἔχη λόγον εἰς ζητήματα ἠθικῆς φύσεως, τὸ περὶ οὗ δὲ ὁ λόγος ζήτημα εἶνε κατ' ἔξοχὴν καὶ ἀποκλειστικῶς καὶ θεμελιωδῶς ἠθικόν. Ἄς μὴ ἀντιλεχθῆ δὲ ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ διεπιστοῦτο σύγκρουσις μεταξὺ Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης, διότι, ἂν τυχὸν πράγματι ὁ «περιορισμὸς» τῶν γεννήσεων ἦ, ὅπερ ταῦτόν, ἡ μηχανικὴ αὐτῶν «διαρρυθμίσις», ἦν εἰσηγείται ὁ κ. Δοξιάδης, ἀπετέλει ὄντως ἀλήθειαν βιολογικὴν, ἢ ὑπὸ τῆς ἠθικῆς ἀποκήρυξις αὐτῆς δὲν ἀποτελεῖ σύγκρουσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν τὴν ἐπιστημονικὴν, ἀλλ' ἀπλῶς ὑπόμνησιν ὅτι ὑπάρχει ἱεραρχία τῆς ἀληθείας, ὅπως δὲ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν σαυδαλοποῖον νὰ μεταφέρῃ τὴν περὶ τῶν πεδίων τεχνικὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀληθειῶν τῆς αἰσθητικῆς, εἰς ἃς ἀνήκει μία περὶ πεδιλοφόρου καλλιτεχνικοῦ ἀνδριάντος κρίσις, οὕτω καὶ εἰς τὴν Βιολογίαν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχη λόγον εἰς ζητήματα φύσεως ἠθικῆς, δὲν ὑπάρχει δ' ἄρα λόγος συγκρούσεως μεταξὺ τῆς θρησκείας καὶ τῆς Βιολογίας, διὰ τὸ διάφορον τῶν σφαιρῶν τῶν.

Ἀπὸ βιολογικῆς ἐπόψεως ἡ ρύθμισις τῶν γεννήσεων τελεσιουργεῖται ἀφ' ἑαυτῆς κατὰ τοὺς ἐν τῇ φύσει ἐντεθέντας ὑπὸ τῆς Ὑψίστης Σοφίας νόμους, οἰκονομίας καὶ τὸ τῆς τεκνογονίας ζήτημα κατὰ τὸν σκοπιμότερον τρόπον, ὡς ἐκθέτει ὁ R. A. Fisher ἐν τῷ μόλις πρὸ μηνὸς ἐκδοθέντι συγγράμματι του περὶ τῆς γενετικῆς θεωρίας (The genetical theory of natural selection). Ἡ μηχανοποίησις τοῦ ἱερωτέρου τῶν αἰσθημάτων ἐν ὀνόματι τῆς Βιολογίας ἀποτελεῖ κατάλυσιν πάσης ἠθικῆς ἀρχῆς ἀγνοοῦσα ἀμέσως εἰς τὴν διάλυσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τὴν ἀγαλιώτερον διαφθοράν, τὸ δὲ γεγονός ὅτι τὴν ἀόριστον ὑπὸ τοῦ κ. Δοξιάδου ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος τοῦ «ἀναπληθυσμοῦ» τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν δειλὴν ὑπόδειξιν τῆς λύσεως τοῦ προβλήματος διὰ τῆς μεθόδου τῆς «διαρρυθμίσεως τῶν γεννήσεων» διεδέχθη ἐν τῷ «Ἐλ. Βήματι» ἢ εὐχῇ τοῦ ἱατροῦ κ. Δ. Σαράτση ὑπὲρ τῆς νομιμοποιήσεως τῆς ἐκτρώσεως μέχρι καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους συνιστωμένης «ἀμβλώσεως», μαρτυρεῖ ὅτι πλησίτοι φερόμεθα ὑπὸ τῆς ἐηγέτιδος τάξεως εἰς τὴν ἀκρατον μπολσεβικὴν ἀναρχίαν. Ἐν τῇ καταπολεμησεί τῆς ἀναρχίας ταύτης διὰ τῆς κατ' αὐτῆς ἀντιτάξεως τῶν χριστιανικῶν ἠθικῶν ἀρχῶν προτιμῶμεν νὰ κατηγορηθῶμεν ἰπὸ τῶν ὀπαδῶν τῆς μαλθουσείου θεωρίας ἐπὶ ἐλλείψει «ἀνακαινιστικοῦ πνεύματος» καὶ ἐπὶ «ἀσυγχρονοῦ νοοτροπίας».

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου θὰ δεήσῃ ἴσως νὰ ἐπανέλθωμεν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν πρῶταν τῆς σήμερον μετὰ τὴν κεκανονισμένην ἱερὰν τελετὴν, ἐγένετο ἐπίσημος ἑναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου τῆς οξ' περιόδου, ἐπεκυρώθη ὁ Ἐσωτερικὸς κανονισμὸς καὶ ἐγένοντο διάφοραι ἀνακοινώσεις ἐκ μέρους τοῦ Μακ. Προέδρου.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνεχάρη τοὺς ἀγοντας

σήμερον τὰ ὀνομαστήρια αὐτῶν Σεβ. Ἀργολίδος καὶ Παροναξίας.

—Τὸ ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν κατόπι ἐγγράφου τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας βεβαιοῦντος ὅτι εἰς τὸ ἐνταῦθα οὐνικὸν κέντρον ἐνεργεῖται ἀποδεδειγμένως προσηλυτισμὸς, διέταξε τὸ κλείσιμον τοῦ κέντρου τούτου.

—Μεταξὺ τῶν ἐκδρομῶν Σέρβων, οἵτινες ἀφίκοντο τὴν παρελθούσαν Δευτέραν εἰς Ἀθήνας, ὑπήγογε καὶ ἐπίσημος ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Πατριάρχου Σερβίας Βαρνάβα, ἀποτελομένη ἐκ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Ζλετόβοκο—Στραωμνίτης τροφίμου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου καὶ τοῦ Πρωθιερέως αὐτοῦ Προέδρου τοῦ Ἐκκλησ. Δικαστηρίου. Ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ ἐχαιρέτησε τὴν ἀντιπροσωπεῖαν ταύτην ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Β'. Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν τῷ πρὸς τιμὴν τῶν ἐκδρομῶν δοθέντι ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ δείπῳ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἤγειρε πρόποσιν ὑπὲρ τοῦ Πατριάρχου Σερβίας Βαρνάβα καὶ παρέστησε τὴν δαῖσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Σερβίας, ἀπήντησε δὲ ὁ Σεβ. Βενιαμίν, ἐξάρας τοὺς δεσμούς τῆς Σερβικῆς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν. Τὴν ἐπαύριον ὁ Σεβ. Βενιαμίν ὠμίλησε πρὸ τοῦ ἀδριάντος τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου, καταθέσας στέφανον, τὴν μεσημβρίαν δὲ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. ὕψιως μετέσχον καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Τρίκκης καὶ Παροναξίας. Συνητηθῆ δὲ καὶ αὐθις ἐπανεπιλημμένως μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἀπῆλθε προπεμφθεὶς τὴν χθὲς Παρασκευὴν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Στανουπόλεως, ἀρίστα ἀποκομίζων ἐντυπώσεις. Ὁ Σεβ. Βενιαμίν μικρὸν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διεβίβασε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα:

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, Ἐνταῦθα

«Ἀναχωρῶν ἐξ ἀναγκῆς Ἑλλάδος ὅπου ἔτιχον τόσης φιλοξενίας, εὐχομαι ἡμετέρα Μακαριότητι καὶ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ πᾶσαν εὐτυχίαν ἐκ μέρους ἀδελφῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας». Ἐπίσκοπος Βενιαμίν

—Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὁ κ. Προσθυπουργὸς ἀνεκοίνωσε πρὸς τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὅτι εἰ Προσβευταὶ τῶν ἐνδιαφερομένων Κρατῶν τοῦ διετύπωσαν τὴν παράκλησιν, ὅπως εἰ δυνατόν, τὸ μέτρον τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἐγγραφῆς τῶν Ἑλλήνων παιδῶν εἰς ξένας σχολὰς, ἀναβληθῆ διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος καὶ ὅτι εἰς τὸ διάβημα τοῦτο, ἀπήντησεν, ὅτι θὰ φέρῃ πρὸς συζήτησιν τὸ ζήτημα ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον πρόβη ἀμέσως εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ θέματος καὶ κατέληξεν ὁμοφώνως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἀναβολὴ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου εἶνε ἀδύνατος καὶ δὲν θὰ εἶνε ἀνεκτὴ ἀπὸ τὴν Κοινὴν Γνώμην. Τὸ μέτρον συνεπῶς—καθ' ἃ ἀνεκοινώθη—θὰ ἐφαρμοσθῆ. Ἐνωστικὸν ὅτι, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχῃ νόμος, ἀπαγορευτὸν σήμερον τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὰς ξένας σχολὰς, δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ ἀσκηθῆ οὐδεμία δίωξις κατὰ τῶν ξένων Σχολῶν. Θὰ τονισθῆ, ὅμως, εἰς τοὺς δι-

εὐθύνοντας τὰς Σχολὰς, ὅτι πρόπει νὰ ἔχουν ὀψί τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως, ὅτι ἐκ τῶν πρώτων νομοθετημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν Βουλὴν, θὰ εἶνε καὶ τὸ νομοθέτημα, δι' οὗ ἀπαγορεύεται ἡ φοίτησις εἰς τὰς ἑταίρας δημοτικὰς Σχολὰς καὶ ὅτι τὸ νομοθέτημα τοῦτο, θὰ περιέχη καὶ ποινικὰς κυρώσεις τόσον διὰ τὰς Σχολὰς, ὅσον καὶ διὰ τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας τῶν μαθητῶν.

—Ἐκτὸς τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου θηλέων τοῦ Ἀσύλου Ἁγίου Ἀνδρέου ἐν Ἀμπελοκήπου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἰδρυσε καὶ δεύτερον Δημοτικὸν Σχολεῖον τοῦ αὐτοῦ Ἀσύλου ἐν Νέᾳ Σμύρνῃ πρὸς τὴν ἐπαγγελματικὴν αὐτοῦ Σχολήν. Ἡλόγησε δὲ τὴν ἐναρξιν τῶν μαθημάτων τοῦ μὲν Δημοτικοῦ Σχολείου Νέας Σμύρνης τὴν παρελθούσαν Τετάρτην 1ην Ὀκτωβρίου, τοῦ δὲ Δημοτικοῦ Σχολείου Ἀμπελοκήπων τὴν ἐπαύριον 2αν Ὀκτωβρίου.

—Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 18 παρελθόντος μηνὸς ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐπελήφθη τῆς ἐξετάσεως τῆς κατηγορίας Σ. Κυριαζόπουλου καὶ Ι. Ἀρνέλλου κατὰ τοῦ Π. Τρεμπέλα ὡς ποιουμένου διάκρισιν δύο ἀγιότητων ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπὶ τῇ βάσει ἐιδικῆς ἐκθέσεως τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Χρ. Ἀνδρούτσου καὶ τῶν γραπτῶς τε καὶ προφορικῶς παρασχεθεῖσων ἐξηγήσεων τοῦ κ. Τρεμπέλα ἀπήλλαξε τοῦτον κήσεως κατηγορίας καὶ ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς ὀρθοδόξως φρονεῖντα καὶ διδάσκοντα. Ταυτοχρόνως δὲ ἀπεφάσισεν ὅπως διὰ τοῦ Σεβ. Παντῶν ὡς πρὸς τὸν Σ. Κυριαζόπουλον ἐν Πάτραις ἐργαζόμενον καὶ διὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου διὰ τὸν Ι. Ἀρνέλλον συνήθως ἐν Ἀθήναις διδάσκοντα, ζητηθῆ ἵνα αὐτοὶ ἀποστῶσι τῶν κηροδοξῶν αὐτῶν. Ἐπὶ τῇ ἐυκαιρίᾳ ταύτῃ, ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος ἔχουσα ὀψί τῶν ὀψι τῆς Ἐκκλησίας ζῆλον τοῦ Π. Τρεμπέλα καὶ τὴν πολλαπλὴν αὐτοῦ συγγραφικὴν καὶ διδακτικὴν ἔργασίαν ἀπεφάσισεν ὅπως ἐκφρασθῆ δι' ἐπιστολῆς τοῦ Μακαρ. Προέδρου ἡ εὐχαριστία τῆς Ἐκκλησίας πρὸς αὐτόν. Ὡσαύτως ἀπεφάσισεν ὅπως δι' ἐπιστολῆς τοῦ Μακ. Προέδρου ἐκφρασθῶσι αἱ εὐχαριστίαι τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς τὸν Καθηγητὴν κ. Χρ. Ἀνδρούτσου διὰ τὴν ὑποβληθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ἐκθεσιν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ζητήματος. Ἀμφότεραι δὲ αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἤδη διεβιβάσθησαν.

—Τῇ προίᾳ τῆς παρελθούσης Πέμπτης ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ναύῳ τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, κατ' αὐτὴν δ' ἐχειροτόνησεν εἰς πρεσβύτερον τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἐκκλησι. Ὁρφανοτροφείου Βουλαγαμένης διάκονον Ἐμμανουὴλ Μυτιληναῖον. Κατὰ τὴν λειτουργίαν παρεῖσαν οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, οἱ σύμβουλοι τοῦ Ἐκκλησι. Ὁρφανοτροφείου, τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ καὶ οἱ τρόφιμοι, αἱ τρόφιμοι τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, πολλοὶ παλαιαὶ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς καὶ ἄλλοι τοῦ χειροτονουμένου αἰετοὶ καὶ γνῶριμοι. Ἐφαλον ἐμμέλως ὁ χορὸς τῶν μαθητῶν τῆς Ριζαρείου ὑπὸ τὴν ἡγήσιν τοῦ καθηγητοῦ αὐτῶν κ. Κ. Παπαδημητρίου καὶ τὰ ὄργανα

τοῦ Ἐκκλησι. Ὁρφανοτροφείου. Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος, δεχόμενος πρὸς χειροτονίαν τὸν παλαιὸν αὐτοῦ μαθητὴν, ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸν συγκινητικὴν προσφώνησιν ἐκφραζὼν τὴν χαρὰν τοῦ ἐπὶ τῇ θεοφιλεῖ ἀποφάσει καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ ὅτι τὸ παράδειγμα αὐτοῦ θὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι τῆς Σχολῆς τῶν Ριζαρείου τρόφιμοι, συντελοῦντες οὕτω εἰς τὴν ἀνορθώσιν τοῦ κλήρου, ὃ δὲ πρὸς τὴν χειροτονίαν προσφερόμενος ἀντιφωνήσας παρέστησε ζωηρῶς τὸν ἐκ τῆς παιδείας τοῦ ἡλικίας ὑποτροφούμενον πόθον ἐξυπηρετήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὃν συγκινητικῶς βλέπει πραγματοποιούμενον σήμερον. Μετὰ τὴν ἐν τῷ ναύῳ τῆς Διευθύνσεως, γενομένην δεξίωσιν κατ' ἣν ὁ χειροτονηθεὶς ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων, ἐπὶ τῇ ἐπαύριον τῶν μαθημάτων τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ἐτελέσθη ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθυσῇ ὁ ἁγιασμός ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ πανοσιολογ. κ. Ἐθαγγέλου Ἀντωνιάδου, παρισταμένης καὶ τῆς Α. Μ.

—Ἐπειδὴ τὰ ποιμνία τῶν Μονῶν ἀποτελοῦσι κεφάλαια αὐτῶν, ἡ θευστοποίησις τῶν ὁποίων, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου 5684 δέον νὰ γίνῃ κατὰ ἐνιαῖον σύστημα καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ὡς ἄλλως τε δοῖται καὶ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Νόμου κατ' ὃ ἡ τελικὴ κρίσις περὶ τῆς ἐκποιτησομένης περιουσίας ἀνήκει εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον, τὸ Κ. Συμβούλιον διὰ τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν παρακάλεσε τὰ Τοπικὰ Συμβούλια ὅπως ἀνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως αὐτοῦ μὴ προβαίνωσι εἰς προκηρύξεις τοιοῦτον δημοπρασιῶν. Εἰς ὅσας δὲ περιπτώσεις τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἤθελε ἐγκρίνῃ ἐκποιήσις ποιμνίων, τὰ πρακτικὰ τῶν σχετικῶν δημοπρασιῶν ἐπ' ὅσον τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν ὑπερβαίνει τὰς 100.000 ἔδον ὅπως ὑπερβάλλονται αὐτῷ πρὸς ἑκατοσίαν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 17 τοῦ Νόμου 4684. Παρακλήθησαν ἐπίσης ὅπως ἔχουσιν ὀψί τῶν ὀψι τῆς ἐκποιήσεως ποιμνίων δέον ἐπαραινεῖται νὰ κατατίθεται παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ εἰς πίστωσιν τοῦ λογαριασμοῦ κεφαλαιῶν τῆς Μονῆς εἰς ἣν ἀνήκει τὸ ἐκποιούμενον ποιμνιον, ἐν οὗτοις περιπτώσει ἐπιτροπομένης τῆς διαθέσεως τοῦ προέδρου τοῦτον διὰ τὴν πληρωμὴν εἰσπληρωσῶν δαπανῶν τῆς Μονῆς. Οἰσθεν ἐγνωστέον εἰς τὴν ὥς ἀνω διατάξιν δὲν ὑπάρχει ἡ ἐκποίησις τῶν καρπῶν τῶν ποιμνίων, τούτεστι ἀμνῶν, βοῶν, φίων-γάλακτος ἐρίων κ.λ.π. εἰς τὴν ἀποτελοῦσι προσόδους τῆς Μονῆς καὶ θὰ ἐκποιῶνται εἰς ὅσοτος διὰ δημοπρασίας συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 17 τοῦ 4684 Νόμου καὶ ταῖς σχετικαῖς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐγκυκλίους τοῦ Κ. Συμβουλίου

—Ὁ παλαιὸς λαὸς συναβθὼν ἐν τῷ ἐν Πειραιῇ ἐνοριακῷ ναῷ Ἁγίου Νικολάου ἐπὶ τῇ ἐυκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀκούσας τὸν θεῖον λόγον τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ κ. Χρυσόστομου Δημητρίου, ἱεροκληρυκοῦ, οὐκ ἐλάσαντες πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ περὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἐδελουμένων ἀνευκαταβίας πρὸς τὰ θεία πράγματα καὶ πρόσωπα, ἀπεδοκίμασε τοὺς ὑβριστὰς τούτους διὰ ψηφίσματος, δι' οὗ καὶ παρεκάλεσε τὴν κυβέρνησιν ὅπως λάβῃ τὰ κατάλληλα καὶ προήκοντα

μέτρα κατά των ύβριστών και ύπονομευτών τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου χριστιανικῆς θρησκείας καὶ κατά παντός χλευάζοντος ἢ ἀποδοκιμάζοντος ἢ δυσφημοῦντος ὅπωςδήποτε ἱερά τῆς Ἐκκλησίας κληρικὰ πρόσωπα τιμῆσαντα καὶ δοξασαντα τὴν Ἐκκλησίαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ ὅπως θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὸν κατά τῶν βλασφημῶν νόμον, ἐνεργοῦσα παρὰ τῆ ἀπονομικῆ ἀρχῆ, ἵνα συλλαμβάνωνται οἱ τοιοῦτοι ὕβρισταὶ καὶ εἰσάγωνται πάραντα εἰς δίκην, τιμωρούμενοι ἀμειλίκτως καὶ παραδειγματικῶς. Τὸ ψήφισμα ἐπέδωκε πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς τῆς παιδείας καὶ θρησκευμάτων καὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐπιτροπῇ ἐκ τῶν ἐπιτροπῶν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ναοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Οἱ μωσθεβίκοι πρὸέβησαν εἰς τριαύτην ἀπολύμωσιν τῶν ναῶν, ὥστε ἀφῆρσαν ἀπ' αὐτῶν πάντα ἀνεξαρτέως τὰ μεταλλικὰ ἀντικείμενα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῆς ἁγίας τραπέζης, οἶον τοῦ ἁγ. ποτηρίου, δισκαρίου καὶ αὐτῶν ἐκ τῶν μεταλλικῶν τεμαχίων τοῦ σταχώματος τῶν εὐαγγελίων. Ἐντεῦθεν πρὸς τέλος τῆς θείας λειτουργίας ἐγένετο ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιηθῶσι σκευὴ οὐκαικά. Περὶ ἐνὸς ἐπισκόπου ἀναφέρεται ὅτι ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῇ ὡς ἅγιον ποτήριον κοινὸν ὑάλινον ποτήριον, καὶ ὡς δισκῆριον κοινὸν πινακίδιον. Ἐνταὶ ναοῖς ἱερά τὰ σκευὴ οἱ χωρικοὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀντικαταστήσωσι διὰ ξυλίνων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΜΗΣ

Κατὰ τὴν χάραξιν νέας ὁδοῦ περὶ τὴν Via Tiburtina ἐν Ρώμῃ ἀνεκαλύφθησαν νῆαι κατακόμβαι, αἷς ἀνάγουσιν εἰς τὴν γ' αἰῶνα. Διηρημένοι εἰς δύο ἀν-

ξάρτητα ἀλλήλων τμήματα περιέχουσιν ἢ μὲν 6—8 τάφους ἐπαλλήλους, ἢ δὲ ὑπογείους σήραγγας βραχείας καὶ λίαν ἀνωμάλους. Ἰδιαιτέρων διαφέρον παρουσιάζουσι τὰ ἐν τοῖς παιδικοῖς τάφοις κτερίσματα.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἡ Γενικὴ Σύνοδος τῆς Λουθηρανικῆς ὁμολογίας τῆς Πρωσσίας ἀπέρριψε πρότασιν εἰσηγομένην τὴν εἰς αὐτὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἐπισκοπικοῦ θεσμοῦ. Ὁ προεστάμενος τῆς ἐκκλησίας ταύτης θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ φέρῃ, ὡς μέχρι τοῦδε, τὸν τίτλον οὐχὶ τοῦ ἐπισκόπου, ἀλλὰ τοῦ «ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ Συμβούλου καὶ προέδρου τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ Κολλεγίου» (Oberkirchenrat und Präsident des Oberkirchenkollegiums). Ὁ τίτλος κἀκεῖται μακρὸς καὶ πολυσυνθετός, ἀλλὰ λογίζεται ἀπινδυνότερος τοῦ ἐπισκοπικοῦ θεσμοῦ!

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

II. Ν. Τρεμπέλα. Ἡ ἠθικὴ τελειότης τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον. Ἀθήναι, ἔκδοσ. Οἶκος ἡ «Ζωή», 1930.—Διεξοδικωτέρα διασάφησις τῶν ἐν ὑπομνήματι τοῦ σ. πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἐκτεθέντων περὶ διακρίσεως μεταξὺ τῆς ἀγιότητος τοῦ Ἱ. Χριστοῦ, ὡς ἀνθρώπου, καὶ τῆς ἀπειρου ἀγιότητος τοῦ Θεοῦ, ἢ τοῦ Ἱ. Χριστοῦ ὡς Θεοῦ, ἅπαντα, ἐπικριθέντα ὑπὸ τιμωρῶς κακόδοξα, ἀπετέλεσαν βάσιν μηνύσεώς του πρὸς τὴν Δ. Ἱ. Σύνοδον.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἀπολογητικαὶ μελέται: α) ἡ πίστις, β), ὁ ὕλισμός. Ἀθήναι, ἔκδ. «Ζωῆς», 1930.—Συστηματικωτέρα διατύπωσις ἀπολογητικῶν διαλέξεων, διδασκασθῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν προτροπῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Πέτρον Η. Κοντοῦ, Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Λόγος κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς 25 Μαρτίου 1930 εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκῃ 1930.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΔΗΜΟΠΡΑΞΙΑΙ

Τὸ ἐν Βόλῳ Ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, προκηρύσσει ὅτι, δυνάμει τῆς μεταξὺ τοῦ διὰ τοῦ νόμου 4584 ἰδρυθέντος, Ὁργανισμοῦ Διαχειρίσεως Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Μοναστηριακῆς περιουσίας καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ 31 ἰουλίου 1930 συμβάσεως ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοστοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ Σκιάθου κείμενα κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατὰ τὰ γνωστά αὐτῶν ὄρια καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὁρους συγγραφῆς ὑποχρέωσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθειμένα ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ ἐν Σκιάθῳ Καταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ Συμφορῶντος Εἰρηνοδίκου Σκιάθου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σκιάθῳ τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1930 ἡμέραν Κυριακὴν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ 10—12 ὥρας τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμφορῶντος Εἰρηνοδίκου Σκιάθου ἢ τοῦ νομίμου οὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν Βόλῳ Ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ὡς πρώτη προσφορά ἐτήσιως δορίζεται ὡς κάτωθι: Διὰ τοὺς βοσκισίμους ἀγροὺς ἐν θέσει: 1) Κεχριὰ στρ. 150, δρ. 1400.—2) Καταβόθρα στρ. 2, δρ. 100.—3) ΠαπὰΚαλῆ στρ. 5, δρ. 100.—4) Κάτω Πετράλωνα στρ. 5, δρ. 100.—5) Βαγγελίστρα στρ. 6, δρ. 200.—6) Ἡμερὸς Ἑλλά στρ. 50, δρ. 500.—7) Καλόγραμμα στρ. 12, δρ. 300.—8) Παλακοκάλυβα στρ. 20, δρ. 250.—9) Κορακοφωλιὰ στρ. 4, δρ. 50.—10) Κορακοφωλιὰ στρ. 10, δρ. 100.—11) Ξάνεμον στρ. 2, δρ. 50.—12) Ξάνεμον στρ. 2, δρ. 50.—13) Ξάνεμον Κεφάλαια στρ. 4, δρ. 200.—14) Ξάνεμον Κεράζια στρ.

6, δρ. 150.—15) Κάτω Σπαρτιάς στρ. 15, δρ. 200.—16) Ἄνω Σπαρτιάς στρ. 10, δρ. 200.—17) Ἄνω Σπαρτιάς στρ. 10, δρ. 150.—18) Στενὴ Λάκα στρ. 2, δρ. 75.—19) Καλαμάκι στρ. 3, δρ. 200.—20) Μετόχιον Πύργος στρ. 12, δρ. 500.—21) Μετόχιον Χοῦνι στρ. 4, δρ. 200.—22) Μετόχιον Σαρρῆ στρ. 2 1/2, δρ. 100.—23) Μετόχιον Ἀβρακῆ στρ. 1 1/2, δρ. 50.—24) Μετόχιον Ἀβρακῆ στρ. 1, δρ. 50.—25) Μετόχιον Ἀβρακῆ στρ. 1, δρ. 50.—26) Μετόχιον Ἀβραάμ (διὰ σποράν) στρ. 2, δρ. 100.—27) Πεύκος βοσκίσιμ. στρ. 5, δρ. 200.—28) Κλωνὴ στρ. 2, δρ. 50.—29) Ἀρμακὰς στρ. 6, δρ. 250.—30) Κουβούλη στρ. 4, δρ. 100.—31) Ἅγιος Γεώργιος 2 τεμ. στρ. 10, δρ. 700.—32) Χάνι στρ. 6, δρ. 300.—33) Στόη στρ. 6, δρ. 100.—34) Τσουκαλά στρ. 30, δρ. 300.—35) Βραμόβρουσι στρ. 5, δρ. 250.—36) Βίγλες στρ. 6, δρ. 100.—37) Λουτράκι στρ. 2, δρ. 100.—38) Φτελιὰ στρ. 2, δρ. 50.—39) Ἅγιος Φανούριος στρ. 6, δρ. 200.—40) Κεράμπαμπας στρ. 8, δρ. 250.—41) Κοπρίσα στρ. 20, δρ. 800.—42) Ἄνω Πετράλωνα στρ. 6, δρ. 200.—43) Ἅγιος Ἀπόστολος στρ. 5, δρ. 200.—44) Καστανιά στρ. 2, δρ. 50.—45) Συκιὰ στρ. 5, δρ. 100.—46) Βαθειὰ Λάκα (διὰ σποράν) στρ. 6, δρ. 150.—47) Καμιά (διὰ σποράν) στρ. 6, δρ. 200.—48) Σοφουλιὰ Σοῦδα βοσκίσιμ. στρ. 20, δρ. 300.—49) Τραγάνες 2 τεμ. στρ. 14, δρ. 300.—50) Μάτι 2 τεμ. στρ. 3, δρ. 50.—51) Ἅγία Ἐλένη στρ. 2, δρ. 50.—52) Κεράζινη στρ. 6, δρ. 100.—53) Στόμα στρ. 6, δρ. 280.—54) Μάραθα στρ. 8, δρ. 50.—55) Τρούλος Ἀσβεστέιον στρ. 10, δρ. 200.—56) Τραγάνια στρ. 8, δρ. 150.—57) Καρανιόλου στρ. 2, δρ. 100.—58) Σαῖτες 2 τεμ. στρ. 2, δρ. 100.—59) Ἅγ. Σοφία 2 τεμ. στρ. 5, δρ. 100.—60)

*Ατουμάρος στρ. 5, δρ. 150.—61) Κηπάκια στρ. 2, δρ. 100.—62) Ευδόμευμα στρ. 2, δρ. 100.—63) Τσιροκοκόκκαλον στρ. 2, δρ. 100.—64) Πλατανιάς Ταξιάρχης στρ. 3, δρ. 100.—65) Άνω Κολιός στρ. 6, δρ. 150.—66) Γρίβα στρ. 4, δρ. 200.—67) Πλατάνα στρ. 2, δρ. 100.—68) Σαΐτα στρ. 2, δρ. 100.—69) Κότσικας στρ. 5, δρ. 100.—70) Μανώλα (διά σοράν) μέχρι άριθ. 78 στρ. 1 1/2 δρ. 100.—71) Ζαμπούρα στρ. 1, δρ. 50.—72) Προβατάκι στρ. 2 1/2 δρ. 100.—73) Προβατάκι στρ. 3 1/2 δρ. 50.—74) Φτεργιάρα στρ. 3, δρ. 100.—75) Σαΐτα στρ. 5, δρ. 200.—76) Σαΐτα στρ. 4, δρ. 150.—77) Καταρού στρ. 4, δρ. 50.—78) Μαμοϋς στρ. 6, δρ. 50.—79) Ζαμπετή βοσκίσιμον στρ. 10, δρ. 100.—80) Ζαμπετή Κωσταντόλη στρ. 1, δρ. 25.—81) Ζαμπετή Κωσταντόλη στρ. 2 δρ. 25.

“Ινα γίνη τις δεκτός εις τον προκειμενον διαγωνισμον δέον να παρουσιάση απόδειξιν ότι κατέβαλε δι’ έγγυοδοσίαν της παρουσίας ένοικιάσεως εις τὸ εν Βόλω ‘Υπμα της ‘Εθνικής Τραπεζης η να καταθέση εις τους διανεργουύτας την δημοπρασίαν ποσόν ίσον προς τὸ 1/5 του έτησίου μισθώματος, άλλως είναι απαράδεκτος, ως απαράδεκτος τυγχάνει και πάσα δι’ αναφοράς προσφορά άνευ έγγυοδοσίας. Η παρούσα τοιχοκολληθήτω εν τῷ γραφείῳ της Κοινότητος Σιαθού και τοίς Νεοίς της ίδιας Κοινότητος δημοσιευθήτω δε διά του εν Αθήναις εκδομένου Δελτίου της ‘Εκκλησίας και της εφημερίδος ‘Θεσσαλία’ εν Βόλω. Εν Βόλω τῆ 23 Σεπτεμβρίου 1930. ‘Εθνική Τράπεζα της ‘Ελλάδος, ‘Υποκατάστημα Βόλου. Ο Διευθυντής

Τὸ εν Σπάρτη ‘Υποκατάστημα της ‘Εθνικής Τραπεζης της ‘Ελλάδος συμφώνως τῷ Νόμῳ 4684 και κατ’ έντολήν του τοπικοῦ Συμβουλίου της Ο.Δ.Ε.Π. διακηρύττει ότι, μη άκριθέντος του αποτελέσματος της άνεργηθείσης τῆ 14η τρέχοντος δημοπρασίας διά την μονοετή ένοικίαν των εν τῇ θέσει Μανάλη κειμένων κτημάτων μετά συνεχόμενου άγριοτόπου της ‘Ιερᾶς Μονῆς ‘Αγίου Τεσσαράκοντα, η δημοπρασία τούτων διά τὰ εν λόγω κτήματα δσον και διά τὰ εν τοίς όροις των χωρίων ‘Αγιος Ιωάννης και Παρώριον κείμενα κτήματα της ίδιας Μονῆς, δι’ α δέν εδόθη προσφορά, άνεργηθήσεται εν Σπάρτη τῆ 5η ‘Οκτωβρίου ε. δ. ήμέραν Κυριακήν και ώραν 10—12ην έξωθι του Συμβολαιογραφείου του κ. ‘Ι. Κατσιχη, ένώπιον του κ. Ειρηνοδίκου Σπάρτης η του νομίμου αυτού άναπληρωτού και αντιπροσώπου του εν Σπάρτη ‘Υτος της ‘Εθνικής Τραπεζης της ‘Ελλάδος. ‘Ως πρώτη προσφορά όρίζεται, διά μέν τὰ εν τῇ θέσει Κανάλη κτήματα τὸ ποσόν των δραχμῶν 25000, διά δε τὰ εν τοίς χωρίοις ‘Αγιος Ιωάννης και Παρώριον τὸ ποσόν των δραχμῶν 3000. ‘Απαντα τὰ έξοδα δημοσιεύσεως, κηρυκείων, συμβολαίων κλπ βαρύνουσι τον τελευταίον πλειοδότην. ‘Εν Σπάρτη τῆ 20η Σεπτεμβρίου 1930. ‘Εθνική Τράπεζα της ‘Ελλάδος, ‘Υποκατάστημα εν Σπάρτη. Ο Διευθυντής ‘Ιων. Κορογιαννάκης.

Τὸ εν Σπάρτη ‘Υποκατάστημα της ‘Εθνικής Τραπεζης της ‘Ελλάδος συμφώνως τῷ Νόμῳ 4684 και κατ’ έντολήν του Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. διακηρύττει ότι εκτίθεται εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν ένοικιάσεως ο έλαιόκαρπος της εφεταιής έσοδείας των έλαιοδένδρων της ‘Ιερᾶς Μονῆς των ‘Αγίων Τεσσαράκοντα των κειμένων εν τῇ θέσει Κανάλη, συμφώνως προς τους όρους ών οι βουλομενοι δύνανται να λάβωσι γνώσιν παρά τῇ άνω Μονῇ και τῷ ήμετέρῳ ‘Υποκ)π. Η δημοπρασία άνεργηθήσεται εν Σπάρτη τῆ 5η ‘Οκτωβρίου ε. δ. ήμέραν Κυριακήν και ώραν 10—12ην έξωθι του Συμβολαιογραφείου του κ. ‘Ιωάν. Κατσιχη, ένώπιον του κ. Ειρηνοδίκου Σπάρτης η του νομίμου αυτού άναπληρωτού και αντιπροσώπου του εν Σπάρτη ‘Υποκ)τος της ‘Εθνικής Τραπεζης της ‘Ελλάδος. ‘Ως πρώτη προσφορά όρίζεται, εις είδος μέν καθάρων έλαιον έξ οκάδων πεντακοσίων (500), εις δραχμάς δε τὸ ποσόν των δέκα πέντε χιλιάδων (15000). ‘Απαντα τὰ έξοδα δημοσιεύσεως, κηρυκείων, συμβολαίων κ.λ.π. βαρύνουσι τον τελευταίον πλειοδότην. ‘Εν Σπάρτη τῆ 20η Σεπτεμβρίου 1930. ‘Εθνική Τράπεζα της ‘Ελλάδος, ‘Υποκατάστημα εν Σπάρτη. Ο Διευθυντής ‘Ιων. Κορογιαννάκης.

Τὸ εν Σπάρτη ‘Υποκατάστημα της ‘Εθνικής Τραπεζης της ‘Ελλάδος κατ’ έντολήν του Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. διακηρύττει ότι εκτίθενται εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν μονοετούς ένοικιάσεως, α) ‘Ελαιοτριβέλιον και β) οικία μετά συνεχόμενον προσώλιον και περιβολου, της ‘Ιερᾶς Μονῆς Καστριου, κείμενα εις θέσιν ‘Αγιος Μαρμυς του όριου Καστανιάς, συμφώνως προς τους όρους, ών οι βουλομενοι δύνανται να λάβωσι γνώσιν παρά τῇ άνω Μονῇ και τῷ ήμετέρῳ ‘Υποκ)π. Η δημοπρασία άνεργηθήσεται την 12ην ‘Οκτωβρίου ε. δ. ήμέραν Κυριακήν και ώρα 10—12 εν Καστανιά και εν τῷ ποιήθει τόπῳ δημοπρασιών άνά- ένωπιον του Ειρηνοδίκου Καστριου η του νομίμου αυτού άναπληρωτού και αντιπροσώπου του εν Σπάρτη ‘Υποκ)τος της ‘Εθνικής Τραπεζης της ‘Ελλάδος και της Μονῆς. ‘Ως πρώτη προσφορά όρίζεται διά μέν τὸ ‘Ελαιοτριβέλιον τὸ ποσόν των δραχ. 3500, διά δε την οικίαν τὸ ποσόν των δρα. 600. ‘Απαντα τὰ έξοδα δημοσιεύσεως κηρυκείων, συμβολαίων κ.λ.π βαρύνουσι τον τελευταίον πλειοδότην. ‘Εν Σπάρτη τῆ 20η Σεπτεμβρίου 1930. ‘Εθνική Τράπεζα της ‘Ελλάδος, ‘Υποκατάστημα εν Σπάρτη. Ο Διευθυντής ‘Ιων. Κορογιαννάκης.

Τὸ Τοπικόν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. της ‘Ιερᾶς Μητροπόλεως Μηθύμνης, κατόπιν αποφάσεως του Κεντρικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. εκτίθησιν εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν α, την εκποίησην του ελαιοκαρπου των έξης ελαιοκτημάτων της ‘Ιερᾶς Μονῆς Λαιμόνος, ήτοι: 1) Χριστός Καλογραίων. 2) Χατζη Σαλή. 3) Χατζη Ράλλη 4) ‘Αρόλη, 5) Σταλός, 6) ‘Αφανίτες, 7) Παπαρέλλη 8) ‘Ασπρα Χόματα, 9) ‘Αρόμοι, 10) Δηγιώτων 11) Καράλια, 12) Μαύρον, 13) Χριστός Μετοχίου, 14) Ροδέλη, 15) ‘Αγιομέλισσα, 16) ‘Γασι Περιβολα, 17) Γιαβίδο, 18) Σπυρέλη, 19) Κεκιλιδίνας, 20) Κεραμειώτη, 21) Δρυονηού, 22) Παντελή, 23) Πρόμου, 24) Γιασανά, 25) Παντελή β’. 26) ‘Ιωσήφ, 27) Καραδούλα - Σπηλιό - Μακαρα - βουση, 28) Περιφέρεια Γυνακίας Μονῆς. ‘Ελάχιστον όριον προσφοράς όρίζεται δραχμαί 30 000. β) 1) την εκποίησην του ελαιοκαρπου ‘Αγίου ‘Ισιδώρου και 2) ‘Αγίος Τουρωλάτης, με πρώτην προσφοράν δραχ. 6000. Η δημοπρασία θέλει άνεργηθῆ την 5ην του μηνός ‘Οκτωβρίου ήμέραν Κυριακήν και ώραν 9ην π. μ. εν Καλλωνη και εν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιών ένώπιον του Ειρηνοδίκου Καλλωνῆς αντιπροσώπου του εν Μυτιλήνη υποκαταστήματος της ‘Εθν. Τραπεζης και άναπρωσώπου του ‘Ηγλλιον. Οι όροι της εκποιήσεως εδρίσκονται παρά τῇ ‘Ιερᾷ Μητροπόλει Καλλωνῆς και παρά τῷ εν Μυτιλήνη ‘Υποστημάτι της ‘Εθν. Τραπεζης της ‘Ελλάδος. Κηρυκεία, συμβιβικά και έξοδα δημοσιεύσεως εις βάρος του πλειοδότου. ‘Εν Καλλωνῆ τῆ 28 τῆριου 1930. Τὸ τοπικόν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π.

Τὸ ‘Υποκ)μα της ‘Εθνικής Τραπεζης της ‘Ελλάδος εν Μυτιλήνη, Γνωστοποιεί ότι συμφώνως προς διακηρύξιν του τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. Μυτιλήνης από 16/9/30 θέλει άνεργηθή δημοπρασίαν μονοετούς μισθώσεως των εις θέσιν «Βαμβακάς και Παλιόμυλοι» άγροκτημάτων της ‘Ιερᾶς Μονῆς ‘Υψηλού, κατὰ τους όρους της διακηρύξεως ών οι βουλομενοι δύνανται να λάβωσι γνώσιν προσερχόμενοι εις τὰ γραφεία της ‘Ιερᾶς Μητροπόλει Μυτιλήνης, του ‘Υπ)ματος της ‘Εθνικής Τραπεζης της ‘Ελλάδος, της ‘Ιερᾶς Μονῆς ‘Υψηλού, και των Κοινοτήτων ‘Ερεσσού και Σιγρίου. Η δημοπρασία άνεργηθήσεται εν Σιγρίῳ εν τῷ συνήθει τόπῳ τῆ 5η ‘Οκτωβρίου 1930 ήμέραν Κυριακήν και ώραν 10—12. ‘Εν Μυτιλήνη τῆ 27η Σεπ)ρίου 1930. (‘Εν του Γραφείου).

Τὸ ‘Ηγουμενοσυμβούλιον της εν τῇ ‘Ιερᾷ Μητροπόλει ‘Ηλείας ‘Ιερᾶς Μονῆς των Βλαχερνῶν προκηρύττει ότι εκτίθενται εις εκποίησην διά πλειοδοτικής δημοπρασίας τὰ έξης: 1) άεγαλάδες έτών 5 προς 2,500 δρ. έκάστη. 4 δαμάλας έτών 3 προς 2,600 δρ. έκάστη. 1 μύσχος θήλυς έτών 2 προς 1000 δρ. 1 μύσχος άρρεν έτών 2 προς 1100 δρ. 1 μουγάς έτών 5 προς 2800 δρ. Η δημοπρασία άνεργηθήσεται ταυτόχροτως εν τῇ ‘Αμαλιάδι και Πύργῳ την 12 β)ριου ε. δ.

Τύποις «Φοίνικος» ‘Οδός Σταδίου 44, — ‘Αθήναι